

Preek in de doopdienst in Capelle-Schollevaar op 17 september 2006, 9.15 uur
In deze dienst wordt de Heilige Doop bediend aan Michael van den Heuvel
Thema: 'Je leven krijg je twee keer!' naar aanleiding van 2 Koningen 4: 8-37

1. Elk kind is een wonderkind!

Wat moeten ze van dat kind genóten hebben, die mensen daar in Sunem. Zou het niet? Dat echtpaar daar, een voornamewrouw, en een man die al op leeftijd is. Een bijzonder stel. Je merkt dat deze vrouw inderdaad een bijzondere positie inneemt. Ze is doortastend, integer, heel gastvrij, en ze heeft een diepe eerbied voor God. Dat blijkt wel uit de manier waarop ze omgaat met de 'man van God', de godsman, de profeet Elisa. Hij is duidelijk heel blij met zijn eigen kamer, want Sunem lag op een route waar hij vaker langskomt.

En dat echtpaar, daar in Sunem, en Elisa en zijn knecht, ze zullen nooit die ene dag vergeten. Die dag waarop Elisa het mocht aankondigen, die dag waarop de HERE dat in zijn hart legde, om dat uit te spreken: 'Vandaag over een jaar zult u een zoon in uw armen houden.'

Het was een moment waarop het deze vrouw geduizeld moet hebben. Wat hebben zij en haar man ernaar verlangd, naar een kind. Wat hebben ze erom gebeden! Wat hebben ze er enorm naar uitgekeken. Alle mensen om hen heen, bijna allemaal, ze kregen kinderen. Een eerste, een tweede, een derde... Maar bij hen... kwam geen kind. Het is het stille verdriet waar heel wat mensen mee te maken hebben. Ook nu, vandaag de dag.

En als dat kind er dan is, daar in Sunem, ja, dan is het één grote wolk van liefde eromheen. Gelukkig komt deze vrouw heel verstandig over, want anders zou ze dat kind tot in de grond verwend hebben. En geloof maar dat Elisa zelf ook van dat kind genoten heeft. Elke keer als hij er weer was, daar in Sunem. Een kind van gebed. Een wonderkind.

En dat is al één ding dat wij vandaag uit dit verhaal mogen meenemen. Als je een kind krijgt, dan is dat altijd een wonder. Dat is genade, een geschenk van God. Elk kind is een wonderkind. 'Niemand weet wat leven is, alleen dat het gegeven is.' Je moet toch wel van ijzer zijn om een kind niet te zien als een wonder, waar je stil van wordt. Stil van dankbaarheid. Stil van ver-wonder-ing.

2. Dit kind, dit geschenk van God, sterft...

En dan komt die andere dag... Hoe oud zou het jochie geweest zijn? Een jaar of zeven, acht misschien? Hij gaat alleen naar de maaiers op het land, om daar te kijken. Maar de zon is gevaarlijk, zeker in het Midden-Oosten. Als je er komt, moet je altijd een pet op, en altijd blijven drinken. Opeens roept hij het uit: 'Mijn hoofd! Mijn hoofd!' En het gaat niet goed. Hij wordt thuisgebracht, en daar, bij zijn moeder op schoot, sterft hij.

En opnieuw moet het die vrouw geduizeld hebben, maar nu van verdriet. Het moet gestormd hebben, daar van binnen. Dat kind, dat cadeau van God, waar ze niet meer zelf om gevraagd had, dat gebed was al jaren eerder verstomd, dat wonderkind, ligt nu dood op haar schoot. Wat zou u gedaan hebben? Wat zou ik gedaan hebben?

Wat er nu gebeurt, hier in deze geschiedenis, wat deze vrouw nú doet, dat is zó opmerkelijk, dat je er bijna niet bij kunt met je verstand. Want wat doe je in zo'n geval? Je roept natúúrlijk je man. In grote paniek schreeuw je het uit: 'Laat hem snel komen!' En dan kun je samen alleen maar huilen. En dan moet je, noodgedwongen, samen de begrafenis gaan voorbereiden.

Maar wat doet deze vrouw? Heeft u het in de gaten, wat ze doet? Ze gaat geen begrafenis voorbereiden, maar een opstanding! Ze legt zich er niet bij neer, dat dit kind gestorven is. Ze kán zich er niet bij neerleggen! Want dit kind is een geschenk van God Zelf! En zou God een kind geven voor de dóód?!

Merkt u wat ze doet? Ze doet een paar dingen. Ze neemt dat lichaampje mee naar de kamer van Elisa, en ze legt het jongetje op het bed van de man van God. Dat is niet voor niets! Dat jochie had zelf ook wel een bed. Maar bewust legt ze hem hier neer. Want ze weet: hier zal de man van God komen, in zijn eigen kamer, en dan gaat er iets gebeuren.

Ongetwijfeld heeft ze gehoord hoe Elia, de voorganger van Elisa, een kind uit de doden heeft opgewekt in Sarfath, ver in het noorden. En uit alles wat deze vrouw zegt en doet, blijkt dat ze dáárop gericht is. Ze zegt tegen haar man: 'Stuur me snel één van de knechten met een ezelin! Ik wil zo snel mogelijk naar de man van God!' En als hij vragen stelt, zegt ze: 'Laat me nu maar!' Het valt toch ook niet uit te leggen, zelfs aan je eigen man niet, dat je een opstanding aan het voorbereiden bent? Dat je dáárvoor naar de profeet wilt? En zelfs de knecht van de profeet zal dat niet begrijpen. Gehazi, hij wordt erop uitgestuurd door Elisa: 'Kijk, daar komt de vrouw uit Sunem! Ga eens vragen wat er is!' Maar hij wordt afgescheept, ze wil alléén met Elisa praten. En dan valt de vrouw op haar knieën, grijpt de voeten van Elisa vast, en snikt het uit: 'Heb ik u soms om een zoon gevraagd? Heb ik niet gezegd

---

**Deze vrouw gaat
geen begrafenis
voorbereiden,
maar een
opstanding!**

---

dat u geen valse hoop moest wekken?' Hier, aan de voeten van de man van God, - je kunt ook zeggen: hier, dicht bij Gods Vaderhart, komt álles eruit. 'Het is toch Gods gesschenk? Ik had er toch niet om gevraagd? Hoe kan dit?' En het is alsof hoop en wanhoop dwars door elkaar heenlopen. Wanhoop, omdat haar kind, haar liefste kind, haar enige kind, dood is, gestorven. En hoop, tóch, hoop, omdat Elisa een man van God is. De hoop heeft haar vleugels gegeven, en hier gebracht.

3. Hoop op God wordt niet beschaamd!

En die hoop op God, die wordt niet beschaamd. Hoop op God wordt nooit beschaamd. We hebben gelezen hoe het verder gaat. Diep ontroerend. Nee, het is niet zómaar iets, de opwekking van een dode. Dat lukt niet zomaar met een staf. Nee, Elisa komt zelf, en hij gaat in gebed, intens, in gebed. En het wonder gebeurt! Ongelooflijk, het wonder gebeurt!!! Het kind wordt warm. En het krijgt zijn leven, voor de tweede keer. Wat een genade, gemeente! Wat een onvoorstelbare goedheid van God. De HERE gaf dit kind, niet als een geschenk voor de dood, maar als een geschenk voor het leven!

En dat is nu exact wat wij vanuit dit bijbelgedeelte als boodschap mogen meenemen. Een boodschap van God Zelf: Hij geeft ons geen kinderen voor de dood, maar Hij geeft ons kinderen voor het leven! Als Hij een mens maakt, met Zijn liefdevolle Vaderhand, dan is zo'n menskind niet bestemd voor de dood, maar voor de opstanding! Ja, als wij geboren worden, dan zijn wij sterfelijk. Inderdaad. Maar God zegt: 'Ik wil je het leven nóg een keer geven, voor de tweéde keer. Ik wil je opnieuw geboren laten worden.' De dood is een gevolg van de zonde, en van de gebrokenheid van deze wereld. Maar God zij dank! Hij heeft Zijn Zoon gegeven, Jezus Christus, en Jezus heeft al die zonde, en al die gebrokenheid op Zich genomen, en Hij is ermee naar het kruis gegaan. Zo heeft Hij al onze zonden weggedaan. Met onze zonden is Hij begraven in dat kille rotsgraf, daar bij Jeruzalem. En toen is Hij opgestaan, en heeft álle zonden achter Zich gelaten. Wég! Deze geschiedenis, van die jongen die terug mocht komen in het leven, verwijst al naar Jezus. Jezus die niet teruggekomen is in dit leven, maar door de dood heen opgestaan is in een nieuw leven! En Hij zegt het: 'Geloof maar in Mij! Ik ben de opstanding en het leven. Wie in Mij gelooft, zál leven, ook al is hij gestorven.'

4. De doop: teken van de opstanding, omdat we kandidaten voor het léven zijn!

En wat is nu de doop? De doop is dáár het teken van, dat wij als mensen als het ware mogen ondergaan in het water, met Jezus mogen sterven, én met Jezus mogen opstaan in een nieuw leven! Die vrouw in Sunem, die kan niet geloven dat zij een kind heeft gekregen voor de dood. Als God een kind geeft, is dat kind bestemd voor het léven, niet voor de dood! Daarom bereidt ze niet zijn begrafenis voor, maar zijn opstanding.

Vanmorgen hebben jullie hetzelfde gedaan. Jullie hebben Michaels opstanding voorbereid. Door hem te laten dopen hebben jullie hem bij God gebracht. En God heeft het laten zien in dat symbool van de doop: 'Dit kind mag met Jezus begraven worden, en met Jezus opstaan in een nieuw leven! Dit kind is bestemd voor het eeuwige leven!' De HERE hééft hem het leven gegeven, en Hij wil hem nóg een keer het leven geven. Eeuwig leven. Want je leven krijg je twee keer!

Gods aanbod ligt er. En vandaag bidden we, dat Michael in zijn leven dat aanbod mag aannemen.

Je leven krijg je twee keer!

Jullie kunnen hem daarbij helpen. Door hem te leren bidden. Door hem veel te vertellen over de Here Jezus. Door hem mee te nemen naar de kerk. En jullie kunnen hem vooral helpen door zelf te groeien in je geloof en in je liefde voor God.

Wat is een christelijke opvoeding? Een christelijke opvoeding, dat betekent, dat je je kind meegeeft: 'Jij bent gemaakt, niet als een kandidaat voor de dood, maar als kandidaat voor het leven! Bepalend zijn niet de momenten van

je geboorte en je dood, waartussen dan alles moet gebeuren. Nee, bepalend zijn je geboorte en je wedergeboorte, je tweede, je geestelijke geboorte. Daar draait het om. Je leven krijg je twee keer, en na die tweede keer ben je onsterfelijk, ook al zal je lichaam eens sterven en rusten in de aarde. Toch ben je onsterfelijk, want je ziel leeft bij God, en eens, als Jezus terugkomt, zal Hij zelfs je lichaam op een volmaakte manier laten herleven.

Je leven krijg je twee keer. Ja, ook u! Ook jij! Beseft u het? U bent geen kandidaat voor de dood. Nee, u bent een kandidaat voor het leven! Voor het eeuwige leven, waar de dood geen vat meer op heeft. Daarom: geloof in Jezus Christus! Zoek de HERE en leef! U bent veel te kostbaar om verloren te gaan! God heeft u intens lief en Hij zoekt uw hart. Eén keer heeft Hij u al het leven gegeven, met heel veel liefde en toewijding. En Hij geeft het u graag een tweede keer!

Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl